

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ'

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

30 Μαρτίου 1886

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ὁ περιώνυμος συγγραφεὺς τῆς «Περίοδου τῆς Γῆς ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα» ἐγεννήθη ἐν Νάντη τῆς Γαλλίας τῇ 8 Φεβρουαρίου 1828. Εἶνε εὖσωμος καὶ ῥωμαλέος, τὸ δ' ὄξύ αὐτοῦ βλέμμα φωτίζει μορφὴν εὐφυστάτην, ἀγαθὴν καὶ μειδιῶσαν, ἣν ἔκαυσεν ὁ ἥλιος καὶ ὁ θαλάσσιος ἀνεμος κατὰ τὰ συνεχῆ αὐτοῦ ταξίδια.

Ὁ Ιούλιος Βερν ἤρξατο τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ σταδίου διὰ διηγημάτων καὶ κωμωδιῶν συνεργασθεῖς, πρὸς ἄλλους, καὶ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μεθ' οὗ ἔκτοτε συνδέεται διὰ στενῆς φιλίας.

Τὸ ἐπιστημονικὸν μυθιστόρημα ἦτο ἤδη ἐν σπέρματι ἐν αὐτῷ, ὅτε ἐδημοσίευσεν τὸ περιεργότατον διήγημα *Δράμα ἐν τῷ ἀέρι*, ἐν ᾧ διηγείται τὰς περιπετείας ἀεροναύτου, ὅστις λαβὼν ἐπὶ τοῦ ἀεροστάτου αὐτοῦ ἐπιβάτην τινὰ βλέπει μετ' ὀλίγου ὅτι ὁ ἐπιβάτης οὗτος ἦτο παράφρων. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον μυθιστόρημα, τὸ ἀποκαλύψαν τὴν φιλολογικὴν αὐτοῦ ἰδιοφυίαν, εἶνε αἱ *Πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες* ἐκδοθὲν τῷ 1863 ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ συμβούλου αὐτοῦ, τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος Ιουλίου Ἐτζελ. Τὸ παράδοξον καὶ κενότροπον τοῦτο ἔργον εὐθὺς ἀμέσως κατέστησε γνωστὸν τὸν συγγραφέα του. Τὸ μυθιστόρημα, ὅπερ ἀλληλοδιαδόχως εἶχε γίνῃ ἐν Γαλλίᾳ ἱστορικόν, φιλοσοφικόν, κοινωνιστικόν, ἐθνικόν, πραγματικόν, φυσιογραφικόν, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ιουλίου Βερν ἐγένετο ἐπιστημονικόν. Τούτου ἕνεκα ἐξέπληξε μὲν εὐχρέστως τοὺς λογίους, κατέθελλε δὲ τοὺς περιέργους, διεσκέδασεν τοὺς σοφοὺς ὡς θελκτικὴ παραδοξολογία καὶ ζωνόροτον εἰλικυσε τῶν οἰκογενειῶν τὸ ἐνδιαφέρον ὡς εὐχύλος καὶ εὐπεπτος ἐπιστήμη.

Αἱ περιπέτειαι τοῦ πλοίαρχου Χατεράς, τὰ *Τέκνα τοῦ πλοίαρχου Γράντ* περιήγαγον τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ιουλίου Βερν ὅτε μὲν εἰς τὸν Βόρειον πόλον καὶ τὴν Αὐστραλίαν, ὅτε δὲ εἰς τὴν Παγωμένην θάλασσαν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Ὁ συγγραφεὺς ἄλλοτε ὠδήγει αὐτοὺς εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν ἢ ἐπὶ τῆς Σελήνης, εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς, ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν

μηλωτῶν, τὸ δὲ κοινὸν παρηκολούθει αὐτὸν πιστῶς πανταχοῦ.

Ἡ φήμη τοῦ Ιουλίου Βερν εἶνε σήμερον παγκόσμιος. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶνε δημοτικὸν ὅσον καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἐκτός τῆς «Περίοδου τῆς Γῆς ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα» καὶ «τῶν Παθημάτων Κινέζου», ὧν ἐπιτυχιστάτην μετὰφρασιν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου φιλοπονηθεῖσαν ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἡ «Ἔστια», πάντα σχεδὸν τὰ ἔργα αὐτοῦ μετεφράσθησαν ἐν ἐπιφυλλίσιν ἐνταῦθα ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἢ ἐν Σμύρῃ.

Φίλος αὐτοῦ ἐκ τοῦ σύγγγυς γνωρίσας τὸν Ιούλιον Βερν ἔγραψε πρό τινων ἐτῶν τὴν ἐπομένην *Σκιαγραφίαν*, ἣν παραθέτει καὶ ὁ Ιούλιος Κλαρετῆ ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως.

«Θέλετε νὰ γνωρίσητε τὸν Ἅγιον Μιχαήλ; εἶνε μικρὸν θαλαμηγὸν ὀκτῶ μέχρι δέκα τόνων, ἐξηρτυμένον ὡς ἀλιευτικὸν πλοίαριον. Στενὸς τις χώρος εἰς τὴν πρῶραν χρησιμεύει ὡς κοιτῶν τοῦ πληρώματος, δωμάτιον δὲ εἰς τὴν πρῶμην ὡς θάλαμος τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν ἐπιβατῶν, ἂν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν οὕτω θαλαμίσκον ἔχοντα τεσσάρων πεδῶν ὕψος, ἕξ ποδῶν μήκος καὶ πέντε πλάτος. Ὅπισω τῆς κλίμακος, ἣτις ἄγει ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος θάλαμον, εὐρίσκεται εὐρὺ ἐρμάριον περιέχον τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πλοίου, τουτέστι τὸ ἡμερολόγιον τῶν παλιροῦν, χάρτας τινὰς ναυτικούς καὶ τρία τέσσαρα ὀγκώδη λεξικά καὶ συγγράμματα περιηγητῶν. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπάρχει μικρὸν τηλεβόλον, μὲ τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν πυροβολοῦν, πρὶν ζητήσουν συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἕνεκα τοῦ φόβου ὃν ἔχουσι μὴ ἐκραγῇ.

«Τὸ πλήρωμα ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἐξαιρέτων ναυτῶν, οἵτινες ἕκαστον ἔτος ἀφίνουσι τὰ δίκτυα αὐτῶν καὶ τὰς ὀρμιάς καὶ ἐπιβαίνουσι τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ. Πλοίαρχος δὲ εἶνε αὐτὸς ὁ Ιούλιος Βερν, ὁ συγγραφεὺς τῶν *Παραδόξων ταξιδιῶν*, εἰς τῶν προσφιλεστάτων τύπων τῆς συγχρόνου φιλολογίας.

«Ὁ Ιούλιος Βερν ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὴν θάλασσαν, διατρίβει δ' ἐν αὐτῇ ὅλον τὸν καιρὸν ὃν

δύναται νὰ ὑποκλέψῃ ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν του. Ἡ βιβλιοθήκη, ἣς ἐμνήσθημεν, ὅσον ἀτελής καὶ ἂν ἦνε, τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ μελέτας. Διότι δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως, ὅτι καὶ ὅταν δὲν μελανώῃ τὸν χάρτην ἢ χεῖρ, ἐντὸς τοῦ ἐγκέφαλου ἐργάζεται ἡ σκέψις, παρασκευάζουσα, συλλέγουσα, συνδυάζουσα τὰ ποικίλα συστατικὰ τοῦ μέλλοντος βιβλίου. Ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ λοιπὸν εἶτε ἐν ᾧ κυβερνᾷ διατάττων τοὺς χειρισμούς, εἶτε ἐν ᾧ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ πλανᾶται εἰς τὸν ἑναστρον οὐρανόν, ἐνεπνεύσθη τὰ ἡμίση τῶν ἔργων του.

«Φορῶν ναυτικὸν ἐπενδύτην ἐκ χονδρῶ ἐριούχου, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς, κατὰ τὸν καιρὸν, ἢ βύρσινον πῖλον πισσωμένον, ἢ σκουφον, ὅτε μὲν κρατεῖ τὸν οἶακα, ὅτε δὲ βοηθεῖ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἰστιῶν, πλοίαρχος καὶ ναύτης ἐναλλάξ· διότι σέβεται τὴν πῆρην τοῦ γηραιότερου τῶν ναυτῶν καὶ εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς ἀνατίθησιν εἰς αὐτὸν τὴν πλοιαρχίαν.

«Μεθ' ὅλην τὴν σμικρότητα τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν ἀρκεῖται ἀκτοπλοῶν. Ἀνάγεται καὶ εἰς τὸ πέλαγος, δι' αὐτοῦ δὲ μετέβη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορμανδίας, τῆς Βρετάνης καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλ' ἀπὸ τινων ἡδῆ ἐτῶν τὸ μικρὸν πλοῖον διεδέξατο ἀτμήλατος θαλαμηγὸς ἑκατὸν περίπου τόνων, ὃ δὲ πλοίαρχος Βέρν διέπλευσε ὅλην τὴν Βορείαν Εὐρώπην καὶ τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν διανύων ἐνίοτε 150 ἢ 200 μίλλια χωρὶς νὰ προσπελάσῃ εἰς τὴν ξηράν. Ὅτε συνέγραφε τὸ Ἀνάστατον Αἰγαῖον ἔφθασε μέχρι τῶν ἑλληνικῶν παραλιῶν διὰ τῆς θαλαμηγοῦ ταύτης.»

Ὁ σκιαγραφῶν τὸν Ἰούλιον Βέρν, ἀφ' οὗ διηγεῖται τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ ἀποπειράς ἐν Παρισίοις ἐπάγεται τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδων ἑκάστον ἔργον ἠύξησεν, ἐκράτυνε τὴν ὑπόληψιν τοῦ συγγραφέως, πάντα δὲ τῆς αὐτῆς τυγχάνουσιν ἐνθουσιώδους ὑπὸ τοῦ κοινῶ ὑποδοχῆς.

«Ἡ ἐπιτυχία ἐξεγείρει τὸν συναγωνισμὸν. Ἐυνόητον λοιπὸν εἶνε ὅτι πολλοὶ ὤρμησαν ἐπὶ τὰ ἴγνη τοῦ Ἰουλίου Βέρν εἰς τὸ πεδῖον, ὅπερ οὗτος ἐξεχέρσασε. Ἄλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὸν φθάσῃ. Πρῶτον μὲν διότι ἡ τελειότης εἰς τὴν ἀνήγαγεν, εὐθὺς ἀμέσως, τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας ἀπεθάρρυνε καὶ τοὺς τολμηροτάτους, δεύτερον δὲ διότι τὰ ἔργα ταῦτα προαπαιτοῦσι σύνολον ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἃς δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ ὁ τυχών.

«Ὁ Βέρν λοιπὸν εἶνε ὁ μόνος κάτοχος τοῦ μεταλλείου του. Τὸ μεταλλεῖον δὲ τοῦτο εἶνε τὸ σύμπαν, καὶ οὐχὶ μόνον ἡ γῆ, ἀλλὰ καὶ αἱ θάλασσαι, καὶ οἱ ἀέρες, καὶ πάντες οἱ οἰκοῦμενοι καὶ μὴ οἰκοῦμενοι κόσμοι. Δι' ὃ μεθ' ἑκάστον δημοσιευόμενον

τόμον ἐρωτῶσι πάντες μὴ ἐξηνητλήθη, ἀλλ' ὁ ἐπόμενος τόμος ἀποδεικνύει ὅτι τὸ μεταλλεῖον εἶνε ἀνεξάντλητον.

«Ὁ Ἰούλιος Βέρν, κυριολεκτικῶς δὲν εἶνε μυθιστοριογράφος· διότι ὁ ἔρωσ, ἡ βάσις πάντων τῶν μυθιστορημάτων, ἐλλείπει ἀπὸ τῶν πλείστων αὐτοῦ ἔργων. Ἡ γυνὴ τίθεται πάντοτε ἐν αὐτοῖς ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ, ἐν τισὶ δὲ οὐδαμῶς ὑπάρχει. Ἄλλ' ἦτο ἐπόμενον τοῦτο. Οἱ ἥρωες αὐτοῦ δὲν ἔχουσι καιρὸν νὰ παίζωσι μὲ τὸν μικρὸν κακεντρεχῆ θεόν. Οἱ γιγάντιοι ἀγῶνες κατὰ τῶν δυσυπερβάτων κωλυμάτων, ἅτινα ἡ φύσις ἐξωργισμένη ἀνεγείρει πρὸ αὐτῶν, ἀπαιτεῖ πάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις. Δι' ὃ ὁ Βέρν, πρωτότυπος πρὸ πάντων καὶ περιφρονῶν τοὺς κοινούς τόπους, τὴν προσοχὴν αὐτοῦ συγκεντροῖ εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν τύπων ἐκείνων τῶν ἰδιοτρόπων καὶ φαντασιοκόπων σοφῶν καὶ τῶν τολμηρῶν ἐξερευνητῶν, οἵτινες καλοῦνται Φέργκουσον, Χατεράς, Κλοουμποναῖ, Γκλέναρβαν, Παγανέλ, Ἄρροναξ, πλοίαρχος Οὐτίς (Nemo), Μιχαὴλ Ἀρδάν, Φιλέας Φόγγ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περὶ οὐδενὸς διστάζουσι, πρὸ οὐδενὸς ἀποδειλιῶσι. Διαπερῶσι τὴν Ἀφρικὴν δι' ἀεροπόρου, προχωροῦσι μέχρι τῆς ἐλευθέρας τῶν πόλων θαλάσσης διὰ μέσου τῶν ὄγκων τῶν πάγων, εἰσχωροῦσιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἐξέρχονται διὰ τοῦ κρατῆρος ἠφαιστείου, ἀνατινάσσονται εἰς τὴν Σεληνὴν ἐντὸς γιγαντιαίας σφαίρας κεκλεισμένοι· πάντα δὲ ταῦτα ἀφηγεῖται ὁ συγγραφεὺς μετὰ τηλικαύτης φυσικότητος, προσάγει τοιαῦτα πειστικὰ ἐπιχειρήματα, ὅστε ὁ ἀναγνώστης ἀμφιβάλλει πρὸς στιγμὴν καὶ σκέπτεται μὴ ταῦτα ἀληθῶς συνέβησαν.» Ἄλλως, δὲ ποῖον ἀκριβὲς ὄριον χωρίζει τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας ἀπὸ τῆς ἀληθείας; Τίς οἶδεν ἂν ὁ συγγραφεὺς δὲν προεφῆτευσεν καὶ προδιεχάραξεν τὰς μελλούσας ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, ἣτις θὰ καταστήσῃ ποτὲ δυνατὴν τὴν πραγμάτωσιν τῶν παραδόξων τούτων ταξιδίων!

«Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν θὰ ἔθεωρεῖτο παράφρων ἢ ἀγύρτης ὁ δυσχυριζόμενος ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μεταβιβάσθῃ ἰδέα τις ἐκ Παρισίων εἰς Λονδῖνον εἰς δευτερόλεπτά τινα, ἢ νὰ μεταβῇ τις ὁ ἴδιος ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην πόλιν εἰς ὀλίγας ὥρας. Μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἡ ἐπιστῆμη θ' ἀποκαλύψῃ ἴσως εἰς ἡμᾶς νέα αὐτῆς ἀπόκρυφα καὶ τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν πιθανόν νὰ γίνωσι πραγματικότητος.»

Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε κατ' ἐξοχὴν συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων, ὁ ἐπόποιός τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ πόλεμοι ἀποφασίζονται διὰ τῶν τηλεγράφων, οἱ στρατοὶ φθάνουσι διὰ τῶν σιδηροδρόμων εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἐποχῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός καὶ τοῦ τηλεφώνου. Ἐκαστος αἰὼν ἔχει ἀνάγκην ἰδανικοῦ τινος καὶ ὄνειροπολήματος. Ἐκάστη γενεὰ ἔχει ἀνάγκην τοῦ παρα-

μυθίου της. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ πέρασ τῆς μονοτονου συνήθως καὶ ἀνιερὰς ἡμέρας αἰσθάνεται ἀνακούφισιν ἀνοίγων τὸ παράθυρον αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄγνωστον τὸ ὄνειρον δὲ τοῦτο τῶν χρόνων ἡμῶν, τὴν τάσιν ταύτην πρὸς τὸ ἐπιστημονικὸν φαντασιώδες διηρμήνευσε θαυμασιῶς ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀνακαινίσας τὴν φαντασμαγορίαν, ἐπινοήσας νέαν χίμαιραν ἐκτείνουσιν τὰς χρυσαῖς αὐτῆς πτέρυγας ἐπὶ τῆς εἰδεχθοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πραγματικότητος.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὅστις φέρει καταφανῆ ἐπὶ τῶν ἔργων του τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιωνύμου Ἐδγάρ Πόε καὶ κατὰ τὴν ἀφετηρίαν καὶ κατὰ τὴν ὕψην αὐτῶν, διότι πάντα πρόκεινται οἰονεὶ προβλήματα πρὸς λύσιν, εἶνε γονιμώτατος καὶ δημιουργικώτατος συγγραφεὺς· κέκτηται μεγίστην δύναμιν καὶ τέχνην ὅπως καθιστᾷ δραματικωτάτας τὰς ἀφηγήσεις του, κρίσιν ἰσχυρὰν ὅπως διὰ μέσου τῶν ἀλλεπαλλήλων περιπετειῶν καὶ ἐπεισοδίων διατηρῆ συνεπῆ τὸν χαρακτήρα τῶν προσώπων του. Αἱ περιγραφαὶ ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἔχουσι συνήθως ἐπικὴν ἐντέλειαν αἰ σκηνογραφικαὶ καλλοναὶ αὐτῶν εἶνε μεγάλαι, δι' ὃ πλεῖστα τῶν μυθιστορημάτων αὐτοῦ εἰς τὴν σκηνὴν μετενεχθέντα ἔτυχον ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἐκατοντάκις καὶ πλέον παρασταθέντα.

Ὅς ἐκ τῆς ἰδιοφυΐας αὐτοῦ καὶ τῶν θεμάτων περὶ ἃ ἀσχολεῖται ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀδιαφορεῖ, ὡς εἶνε ἐπόμενον, περὶ τοῦ πραγματικοῦ βίου. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄπειρον ἐστραμμένος δὲν εὐκαιρεῖ νὰ προσηλωθῆ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὑπὸ τὰς στέγας ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ ἀδυνάτου μόνον καὶ ἀπίθανου ἐμπνέεται ἢ τοῦ πραγματικοῦ τοῦ ἐν τοῖς πόλοις συμβαίνοντος καὶ συνορευόντος πρὸς τὸ ἀπίθανον· δὲν εἶνε φιλόσοφος συγγραφεὺς, οὐδ' ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ὡς ὁ Βαλζάκ· δὲν εἶνε καλλιτέχνης παλαίων πρὸς τὴν λέξιν, δίδων εἰς αὐτὴν χρῶμα καὶ φθόγγον, καθιστῶν αὐτὴν ἰκανὴν νὰ διατυπώσῃ μελωδικῶς καὶ ἐρρυθμῶς τὰ λεπτότατα τῶν ψυχικῶν συναισθημάτων, νὰ ἐκφράσῃ τὸ σχεδὸν ἀνέκφραστον. Ἡ φύσις εἶνε δύναμις κατ' αὐτὸν καὶ οὐχὶ θέαμα· τὸν Ὁκεανὸν διαπλῆει οὐχὶ ὡς τοπειογράφος ἀπεικονίζων τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν νέων ὀριζόντων, ἀλλ' ὡς πλοίαρχος καταστρώων πιστῶς καὶ ἀκριβῶς τὸ ἡμερολόγιόν του. Ὁ Ἰούλιος Βέρν ζωγραφεῖ μὲ ζωηρὰ χρώματα, ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ἀποχρώσεων. Ἄλλ' ὁ μέγιστος αὐτοῦ ἔπαινος εἶνε ὅτι ἐδημιούργησε νέον φιλολογικὸν εἶδος προσιτὸν εἰς πᾶσαν διάνοιαν, εἰς ὃ ἀνεδείχθη τέλειος καὶ ἀπαράμιλλος. Τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ δὲν εἶνε πιθανῶς πρώτης τάξεως, ἀλλὰ τὸ κατέκτησεν ἐπαξίως καὶ βασιλεύει ἄνευ φόβου νὰ ἐκθρονισθῆ.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ

(Μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν καὶ Ἀνδρέου Λωρῆ)

[Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.]

Α'.

Ὁ φίλος τοῦ Μαλαρίου.

Οὐτ' ἐν Εὐρώπῃ πιθανῶς οὐδ' ἀλλαχοῦ εὐρίσκεται σοφὸς οὕτω πασίγνωστον ἀνὰ τὸν κόσμον ἔχων τὴν μορφήν ὡς ὁ ἐκ Στοκόλμης ἰατρός Σχβαρευγκρόνα· ἡ εἰκὼν αὐτοῦ κεχαραγμένη ἄνω τοῦ σήματος τοῦ ἐργοστασίου του ἐπὶ ἑκατομμυρίων φιαλῶν κυκλοφορεῖ μετ' αὐτῶν μέχρι περάτων τῆς οἰκουμένης.

Ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ φιάλαι αὗται περιέχουσιν ἀπλῶς ἔλαιον τοῦ ἥπατος τοῦ ὄνισκου, φάρμακον ὠφέλιμον καὶ εὐεργετικὸν ἔτι, ἀποφέρον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νορβηγίας ἐτήσιον εἰσόδημα εἰς κορόνας, ἀξίαν ἐχούσας δραχμῆς καὶ τριάκοντα ἐννέα λεπτῶν, ποσὸν δι' ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἀριθμῶν γραφόμενον.

Τὸ ἔλαιον τοῦτο κατεργάζοντο ἄλλοτε οἱ ἀλιεῖς. Νῦν ὅμως αἱ μέθοδοι τῆς ἐξαγωγῆς αὐτοῦ ἐγένοντο ἐπιστημονικώτεροι, κορυφαῖος δὲ ἐν τῇ εἰδικῇ ταύτῃ βιομηχανίᾳ εἶνε σήμερον ἀντιρροήτως ὁ περιωνύμος δόκτωρ Σχβαρευγκρόνα.

Εἰς πάντα εἰμποεῖ ἐντύπωνιν τὸ σφηνοειδὲς αὐτοῦ γένειον, τὸ ζεῦγος τῶν διόπτρων, ἡ γρυπὴ ῥίς καὶ τὸ ἐκ δορᾶς ἐνυδρίδος πιλιδίον του. Ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε βεβαίως τελεία ἀλλ' εἶνε ὁμοιοτάτη. Ἀπόδειξις δὲ ἔστω τὸ ἐπόμενον, συμβάν ἐν τῷ δημοτικῷ σχολεῖν τῆς Νορόης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Νορβηγίας, λεύγας τινὰς μακρὰν τοῦ Βέργκεν.

Εἶχε σημάνη ἡ δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν ὥρα. Οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ ἀμμοστρώτῳ αἰθούσῃ τῆς διδασκαλίας—τὰ κοράσια ἀριστερὰ τὰ δ' ἄρρενα δεξιὰ—προσέχοντες συντόμως εἰς τὸν μελανοπίνακα, ἐφ' οὗ ὁ διδάσκαλός των Μαλάριος ἀπεδείκνυεν ἐν θεωρήμα, ὅτε αἴφνης ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐφάνη τις φορῶν ἐπανωφόριον γουνωτόν, ὑποδήματα γουνωτά, χειρόκτια γουνωτά, πιλιδίον ἐξ ἐνυδρίδος.

Ἀμέσως οἱ μαθητὰ ἀνηγέρθησαν μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πάντοτε ὅτε εἰσῆρχετο τις εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς διδασκαλίας. Οὐδεὶς αὐτῶν εἶχε τῶς ἴδῃ τὸν νέηλυν. Ἄλλ' ὁμοῦς ἄπαντες συγχρόνως ἐψιθύρισαν ὡς εἶδον αὐτόν:

— Ὁ δόκτωρ Σχβαρευγκρόνα!

Τηλικαύτη ἦτο ἡ ὁμοιότης τῆς ἐπὶ τῶν φιαλῶν τοῦ ἐλαίου κεχαραγμένης εἰκόνας του!

Ὁμολογητέον ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαλαρίου εἶχον σχεδὸν διαρκῶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς φιάλας ταύτας, διότι ἐν τῶν πρωτίτων ἐργοστασίων τοῦ Σχβαρευγκρόνα εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἐν Νορόῃ. Ἄλλ' ἀληθὲς ἐπίσης εἶνε ὅτι ἀπὸ πολλῶν